

Warszawa, dnia 4 stycznia 2022 r.

Skarżący:

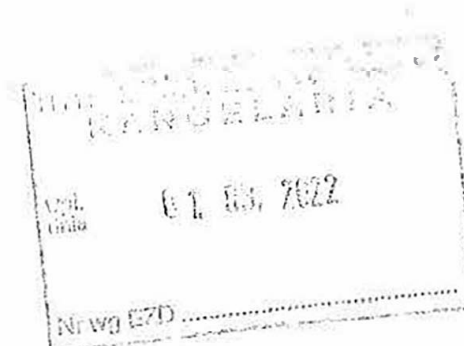
B sp. z o.o. sp.k.

Reprezentowana przez:

Krzysztofa Rutkowskiego
radcę prawnego nr wpisu WA-9815
oraz
Adę Marciniak Becela
radcę prawnego nr wpisu WA 13852

adres do doręczeń:

mec. Krzysztof Rutkowski
KDCP Kancelaria Doradztwa Celnego i Podatkowego
Rutkowski i Wspólnicy
ul. Śniadeckich 17
00 654 Warszawa

Trybunał Konstytucyjny
aleja Jana Chrystiana Szucha 12A
00 918 Warszawa

SKARGA KONSTYTUCYJNA

Działając w imieniu B sp. z o.o. sp.k. (dalej jako: „Spółka” lub „Skarżąca”), w oparciu o udzielone mi pełnomocnictwo (stanowiące załącznik numer 1 do niniejszej skargi), na podstawie art. 79 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (dalej określanej jako „Konstytucja”) oraz art. 46 ust. 1 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym¹ w związku z doręczonym w dniu 2 grudnia 2021 r. ostatecznym postanowieniem Naczelnego Sądu Administracyjnego o sygn. oddalającym zażalenie na postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P z dnia maja 2021 r. sygn. akt. , w przedmiocie odrzucenia skargi Spółki na decyzję Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w F z dnia lu tego 2021 r. nr , niniejszym wnoszę o:

¹ Tekst jednolity: Dz.U. 2016 poz. 293, dalej: „ustawa o TK”.

1. Stwierdzenie niezgodności z Konstytucją art. 58 § 1 pkt 3 w zw. z 49 § 1 z zw. z art. 29 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi² w rozumieniu pozwalającym na odrzucenie skargi w przypadku nieuzupełnienia jej o odpis z Krajowego Rejestru Sądowego, który to jest powszechnie dostępny i jego brak nie uniemożliwia nadania sprawie biegu, z następującymi przepisami konstytucyjnymi: art. 45 ust. 1, art. 2, art. 77 ust. 2, art. 31 ust. 3 Konstytucji,
2. Zasądzenie zwrotu kosztów postępowania przez Trybunałem Konstytucyjnym w trybie art. 24 ust. 1 ustawy o TK.

UZASADNIENIE

Spis treści

1. Przedstawienie stanu faktycznego	3
2. Wskazanie orzeczenia, z którym Skarżąca łączy na ruszenie jego konstytucyjnych praw	6
3. Wskazanie naruszonych praw konstytucyjnych	7
4. Sposób naruszenia praw Skarżącej.....	8
4.1. Naruszenie prawa do sądu i drogi sądowej (art. 45 i 77 Konstytucji)	8
4.2. Naruszenie zasady proporcjonalności (art. 31 ust.3 Konstytucji).....	10
5. Rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie jako przejaw niekonstytucyjnej praktyki	18
6. Stanowisko Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców.....	20
7. Informacja, czy od postanowienia został wniesiony nadzwyczajny środek zaskarżenia.....	20
8. Załączniki	21

² Tekst jednolity: Dz.U. 2019 poz. 2325, dalej: „PPSA”

1. Przedstawienie stanu faktycznego

W dniu marca 2021 r. (data nadania u operatora pocztowego) Spółka złożyła do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P (dalej jako: „WSA”) skargę na decyzję Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w P (dalej jako: „Dyrektor”) z dnia lutego 2021 r., na mocy której Dyrektor utrzymał w mocy decyzję Naczelnika Urzędu Skarbowego na mocy której Naczelnik odmówił stwierdzenia nadpłaty w podatku akcyzowym od piwa za okres rozliczeniowy od stycznia 2012 r. do grudnia 2012 r. w wysokości zł.

W toku formalnej weryfikacji skargi, WSA wezwaniem z dnia kwietnia 2021 r. zobligował pełnomocnika Spółki do złożenia pełnomocnictwa uprawniającego do reprezentowania jej przed sądami administracyjnymi, uiszczenia wpisu sądowego od złożonej skargi, a także złożenia dokumentów potwierdzających umocowanie osób podpisanych na dokumencie pełnomocnictwa.

W tym miejscu Spółka pragnie wskazać, iż oczekiwanie przez sądy administracyjne przedkładania odpisu z KRS jest powszechnie przyjętą praktyką w sądownictwie administracyjnym. Sądy stosują wykładnię, zgodnie z którą brak załączenia do skargi ww. dokumentu stanowi brak formalny skargi uniemożliwiający nadanie jej biegu, a jego niezuzupełnienie w każdej sytuacji skutkuje odrzuceniem skargi.

Na powyższe wezwanie pełnomocnik Spółki odpowiedział w wyznaczonym terminie tj. dnia kwietnia 2021 r.

W tym miejscu należy wskazać, iż jednocześnie toczyły się równoległe cztery sprawy tożsame merytorycznie, dotyczące różnych okresów rozliczeniowych. Tożsame wezwania zostały skierowane do Spółki we wszystkich czterech sprawach, mniej więcej w tym samym czasie.

Adresat wezwania został jednak we wspomnianych wezwaniach określony nieraz poprawnie jako: B

Sp. z o.o. sp. komandytowa w M (w sprawach o sygnaturach oraz
) , a nieraz wadliwie jako: B Sp. z o.o. sp. komandytowa w M (w sprawach
o sygnaturach oraz).

Tak jak wskazano powyżej, w odpowiedzi na wezwanie zostało złożone pełnomocnictwo wraz z wydrukami z KRS do wszystkich czterech spraw. Do odpowiedzi dołączony został wydruk z KRS Spółki komandytowej oraz omyłkowo nieistniejącej już (wykreślonej sierpnia 2016 r.) B sp. z o.o. (nr KRS – określana dalej jako: Spółka „F ”).

Przy czym w wydruku KRS Spółki komandytowej znajduje się informacja zarówno o tym, że dawniej wspólnikiem Spółki komandytowej była Spółka „F ” (z podaniem numeru KRS), jak i o tym, że obecnie wspólnikiem Spółki komandytowej jest Spółka F (z podaniem numeru KRS).

Osoby uprawnione do reprezentacji Spółki „F” są także uprawnione do reprezentacji Spółki F. Adresy obu podmiotów również są takie same. Ponadto, te same osoby udzieliły umocowania do reprezentacji podatnika w postępowaniach podatkowych, w których zostały złożone także poprawne odpisy KRS zarówno spółki komandytowej, jak i spółki z ograniczoną odpowiedzialnością.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w F wydał serię czterech postanowień z dnia maja 2021 r. odrzucających skargi podatnika, w których stroną skarżącą określił nieraz poprawnie jako: B Sp. z o.o. sp. komandytowa w M (w sprawach o sygnaturach oraz), a nieraz wadliwie jako: B Sp. z o.o. sp. komandytowa w M (w sprawach o oraz).

W postanowieniach tych Sąd stwierdził:

„W wykonaniu wezwania skarżąca spółka (KRS przedstawiła wydruk informacji odpowiadający odpisowi pełnemu z rejestru przedsiębiorców, z którego wynika, że komplementariuszem uprawnionym do jej reprezentowania jest spółka B sp. z o.o. (nr KRS Skarżąca nie przedstawiła jednak odpisu KRS ostatnio wskazanej spółki, wskutek czego nie sposób zwłaszcza zweryfikować, czy osoby podpisane pod dokumentem pełnomocnictwa uprawnione były do działania w jej imieniu”.

Istotne jest zwrócenie uwagi, że wypadku żadnej sprawy WSA w F nie sporządził dwóch poprawnych pism: wezwania i postanowienia. W każdej ze spraw doszło do błędu w oznaczeniu strony w jednym z pism.

Pełnomocnik reagował na wszystkie działania sądu i w terminie udzielił na nie odpowiedzi załączając wszystkie wymagane przez Sąd dokumenty.

W dniu maja 2021 r. doręczono pełnomocnikowi postanowienie WSA z dnia maja 2021 r., na mocy którego odrzucono skargę Spółki, wskazując, iż w ocenie sądu Spółka nie wykonała ww. wezwania do uzupełnienia braków formalnych skargi tj. nie przedstawiła odpisu KRS B sp. z o.o. (nr KRS a co za tym związane – sąd nie miał możliwości zweryfikowania, czy osoby podpisane na dokumencie przedłożonego przez pełnomocnika pełnomocnictwa, uprawnione były do działania w imieniu Spółki.

Spółka złożyła zażalenia we wszystkich czterech sprawach. W ocenie Spółki, Sąd całkowicie bezzasadnie odrzucił jej skargę. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż wbrew wskazaniom nie zaistniały przesłanki uniemożliwiające nadanie sprawie biegu, gdyż informacja o reprezentacji spółki B sp. z o.o. była powszechnie dostępna i wynikała także z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu podatkowym (wszak w tamtym postępowaniu pełnomocnictwo zostało udzielone przez te same osoby, a sposób reprezentacji przez cały ten czas nie uległ zmianie). Dodatkowo, ewentualne wątpliwości Sądu mogły zostać

w bardzo łatwy sposób usunięte poprzez sprawdzenie informacji w powszechnie dostępnych rejestrach lub poprzez ponowne wezwanie pełnomocnika do uzupełnienia wcześniejszych informacji.

Niezależnie jednak od powyższego zaprezentowane w niniejszej sprawie, skrajnie formalistyczne podejście Sądu jest nieproporcjonalne do popełnionego przez pełnomocnika błędu i narusza konstytucyjne prawo Strony do sądu. Należy bowiem mieć na uwadze, iż załączenie błędnego wydruku KRS było wynikiem niezamierzonego błędu, a nie celowego zignorowania wezwania Sądu.

Błąd w postaci dołączenia wydruku KRS innego podmiotu, jednak posiadającego niemal identyczną nazwę, adres siedziby i osoby uprawnione do jego reprezentacji nie powinien mieć przymiotu błędu na tyle istotnego, iż powoduje odrzucenie skargi i zamknięcie Stronie drogi do dokonania przez sąd kontroli zgodności z prawem decyzji podatkowej. Tym bardziej, iż Sąd sam popełnił podobny błąd oznaczając Stronę inną nazwą (używając cudzośłowu).

Do zażalenia Spółka przedłożyła jako załącznik ekspertyzę prawną najwybitniejszych krajowych przedstawicieli prawa podatkowego, tj.:

października 2021 r., Spółka otrzymała rozstrzygnięcia w zakresie dwóch spośród czterech złożonych zażeń – zostały one oddalone przez Naczelnego Sąd Administracyjny. Na początku grudnia 2021 r., Spółka otrzymała postanowienia w dwóch pozostałych sprawach.

W ocenie Spółki stanowisko WSA w P , zaaprobowane przez Naczelnego Sąd Administracyjny i wpisujące się w powszechną praktykę sądów administracyjnych, jest przejawem skrajnego formalizmu i jest nieproporcjonalne do popełnionego przez pełnomocnika błędu, a także narusza konstytucyjne prawo Spółki do sądu.

Mając na uwadze powyższe, Spółka postanowiła wywieść niniejszą skargę kasacyjną.

2. Wskazanie orzeczenia, z którym Skarżąca łączy naruszenie jego konstytucyjnych praw

W dniu listopada 2021 r., Naczelny Sąd Administracyjny wydał postanowienie w sprawie o sygn. oddalające zażalenie na postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P z dnia maja 2021 r. sygn. akt.

Postanowienie WSA w P zostało wydane na podstawie art. 58 ust. 1 pkt 3 PPSA, zgodnie z którym:

Sąd odrzuca skargę:

(...)

3) gdy nie uzupełniono w wyznaczonym terminie braków formalnych skargi

Jednocześnie, zgodnie z art. 49 § 1 PPSA:

Jeżeli pismo strony nie może otrzymać prawidłowego biegu wskutek niezachowania warunków formalnych, przewodniczący wzywa stronę o jego uzupełnienie lub poprawienia w terminie siedmiu dni pod rygorem pozostawienia pisma bez rozpoznania, chyba że ustawa stanowi inaczej.

Natomiast zgodnie z art. 29 PPSA:

Przedstawiciel ustawowy lub organ albo osoby, o których mowa w art. 28, mają obowiązek wykazać swoje umocowanie dokumentem przy pierwszej czynności w postępowaniu.

WSA w P uznał, co zostało zaaprobowane przez NSA, że brak dołączenia do skargi odpisu KRS Skarżącej stanowi brak formalny uniemożliwiający nadanie skardze prawidłowego biegu.

Ostateczne postanowienie zostało doręczone pełnomocnikowi Skarżącej w dniu 2 grudnia 2021 r.

3. Wskazanie naruszonych praw konstytucyjnych

Skarżąca wskazuje, iż rozumienie wskazanych powyżej przepisów w takich sposób jak uczyniły to sądy w niniejszej sprawie, tj. powodujący odrzucenie skargi tylko z tego powodu, iż nie został do niej dołączony prawidłowy KRS Skarżącej i to w sytuacji, gdy błąd wynikał ze zwykłej omyłki (gdzie analogiczną pomyłkę popełnił Sąd), a informacje żądane przez sąd były możliwe do uzyskania z powszechnie dostępnych rejestrów – stanowi naruszenie następujących zasad konstytucyjnych oraz praw konstytucyjnych Spółki:

- a. Prawo do sądu wyrażone w art. 45 Konstytucji,
- b. Zasadę proporcjonalności wyrażoną w art. 31 ust. 3 Konstytucji,
- c. Zasadę dostatecznej określoności prawa wyrażoną w art. 2 Konstytucji,
- d. Zasadę prawa do drogi sądowej dochodzenia naruszonych wolności lub praw wyrażoną w art. 77 ust. 1 Konstytucji

4. Sposób naruszenia praw Skarżącej

4.1. Naruszenie prawa do sądu i drogi sądowej (art. 45 i 77 Konstytucji)

Na wstępie należy wskazać, iż istota niniejszej sprawy sprowadza się do zbadania, czy WSA miało możliwość zweryfikowania, czy podpisane na dokumencie pełnomocnictwa osoby, uprawnione były do działania w imieniu Spółki.

Przepisy postępowania nakładają na podmioty obowiązek wniesienia skargi do sądu administracyjnego za pośrednictwem organu, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania jest przedmiotem skargi. Następnie, organ, którego decyzja podlega zaskarżeniu, przekazuje kompletne i uporządkowane akta sądowi, zgodnie z art. 54 § 2 PPSA:

„Organ, o którym mowa w § 1, przekazuje skargę sądowi wraz z kompletnymi i uporządkowanymi aktami sprawy i odpowiedzią na skargę, w postaci papierowej lub elektronicznej, w terminie trzydziestu dni od dnia jej otrzymania [...]”

Jeszcze na etapie postępowania administracyjnego pełnomocnik, podobnie jak w trakcie postępowania sądowego, zobligowany był do przedłożenia Dyrektorowi pełnomocnictwa uprawniającego do reprezentowania Spółki, a także dokumentów, które dadzą możliwość zweryfikowania możliwości jego udzielenia (tj. Spółka przedłożyła odpisy KRS spółki komandytowej oraz komplementariusza, czyli sp. z o.o.). W toku postępowania Dyrektor uznał, iż przedłożone dokumenty są kompletne, oraz w oparciu o nie wydał stosowną decyzję, od której Spółka złożyła skargę do WSA za pośrednictwem Dyrektora. Zatem, w oparciu o powyższe, Dyrektor zobligowany był do przekazania sądowi kompletnych i uporządkowanych akt sprawy, a co za tym idzie - przedkładanych przez Spółkę odpisów KRS.

Ponadto, art. 29 PPSA nie wskazuje dokładnie na dokumenty, jakie należy przedłożyć w celu potwierdzenia umocowania osoby reprezentującej osobę prawną. W przypadku wątpliwości, co do umocowania pełnomocnika, WSA nie powinno uniemożliwiać Spółce przedłożenie dokumentów innych, niż odpisy KRS. Jak wskazuje postanowienie NSA z dnia 28 stycznia 2015 r. sygn. II FSK 3427/14:

„Naczelny Sąd Administracyjny zwraca także uwagę, że żaden przepis ustawy p.p.s.a. nie wymaga, aby dokumentem, o którym mowa w art. 29 p.p.s.a. był wyłącznie aktualny odpis z KRS. Istotą takiego dokumentu nie jest spełnienie określonych kryteriów odnośnie jego formy prawnej lecz wykazanie (określenie, podanie) podmiotu umocowanego do reprezentacji.”

W ocenie Skarżącej interpretacja omawianych przepisów zaprezentowana przez sądy narusza prawo Skarżącej do sądu wyrażoną w art. 45 Konstytucji oraz do drogi sądowej dochodzenia naruszonych wolności lub praw wyrażoną w art. 77 ust. 1 Konstytucji.

Naruszenie polegało na pozbawieniu Spółki możliwości obrony swoich praw (odzyskania nadpłaty w podatku akcyzowym od piwa).

Prawo do sądu jest niezwykle istotną wartością konstytucyjną, której znaczenie niejednokrotnie podkreślane jest w orzeczeniach Trybunału Konstytucyjnego. Przykładowo, w wyroku z dnia 13 maja 2002 r. o sygn. SK 32/01 wskazano:

„Miejsce art. 45 w systematyce Konstytucji wskazuje na autonomiczny charakter prawa do sądu. Nie jest ono jedynie instrumentem umożliwiającym wykonywanie innych praw i wolności konstytucyjnych, lecz ma być samoistny i podlega ochronie niezależnie od naruszenia innych praw podmiotowych. Konstytucyjna formuła prawa do sądu ma także inne znaczenie; stanowi zasadę prawa konstytucyjnego i w tym sensie jest dyrektywą tworzenia prawa i dyrektywą interpretacyjną.

Analiza prawa do sądu wynikająca z art. 45 ust. 1 Konstytucji prowadzi do wskazania trzech zasadniczych elementów składających się na to prawo: 1) prawo dostępu do sądu, tj. prawo uruchomienia procedury przed sądem organem o określonej charakterystyce (niezależnym, bezstronnym i niezawisłym); 2) prawo do odpowiedniego ukształtowania procedury sądowej, zgodnie z wymogami sprawiedliwości i jawności; 3) prawo do wyroku sądowego, tj. prawo do uzyskania wiążącego rozstrzygnięcia danej sprawy przez sąd (K. 28/97, OTK ZU nr 4/1998, poz. 50)”

Natomiast w wyroku z dnia 12 marca 2002 r. o sygn. P 9/01 Trybunał wyjaśnił, że prawo do sądów nie może być rozumiane tylko formalnie, ale także musi zapewniać materialnie możliwość skutecznego wyegzekwowania, dochodzenia ochrony praw w wyniku postępowania sądowego.

W wyroku z dnia 16 stycznia 2006 r. sygn. akt SK 30/05 wskazano:

„[...] sprawiedliwość proceduralna należy do istoty konstytucyjnego prawa do sądu, albowiem prawo do sądu bez zachowania standardu rzetelności postępowania byłoby prawem fasadowym. [...] Różne koncepcje sprawiedliwości proceduralnej mają jednak wspólne jądro, sprowadzające się do:

– możliwości bycia wysłuchanym,

ujawniania w czytelny sposób motywów rozstrzygnięcia, w stopniu umożliwiającym weryfikację sposobu myślenia sądu (i to nawet jeśli samo rozstrzygnięcie jest niezaskarżalne – legitymizacja przez przejrzystość), a więc unikania dowolności czy wręcz arbitralności w działaniu sądu,

– zapewnienia przewidywalności dla uczestnika postępowania, przez odpowiednią spójność i wewnętrzną logikę mechanizmów, którym jest poddany.”

Natomiast w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 maja 2003 r. sygn. akt SK 38/02 wskazano:

„Prawo do sądu w swym historycznym rozwoju przeszło ewolucję: od prawa do ochrony jednostki przed arbitralnością władzy – do prawa do wymiaru sprawiedliwości, (por. D. Szumiło-Kulczycka,

Prawo do sądu, praca doktorska UJ, 2003, s.17 i nast.). Artykuł 45 ust. 1 Konstytucji obejmuje sobą oba te aspekty. Celem istnienia prawa do sądu jako takiego jest zapewnienie jednostce ochrony przed arbitralnością władzy.”

Zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 10 maja 2000 r. sygn. akt K. 21/99:

„Powszechnie obowiązujące zasady postępowania tworzą więc model, który należy mieć na uwadze przy ocenie, czy realizacja prawa do sądu nie doznaje w odniesieniu do konkretnej kategorii praw nadmiernych ograniczeń, których nie można by uzasadnić w płaszczyźnie art. 31 ust. 3 konstytucji. Zasadność wprowadzenia pewnych ograniczeń prawa do sądu, przejawiająca się w ukształtowaniu postępowania sądowego (np. w zakresie terminów czy zakresu postępowania dowodowego) odmiennie niż przyjęto w ramach powszechnych, ogólnych reguł, powinna podlegać także ocenie z punktu widzenia przesłanek zawartych w art. 31 ust. 3 konstytucji. Ocena taka może odnosić się, powtórzmy, również do praw i wolności objętych zakresem art. 77 ust. 2, jednakże z zastrzeżeniami, które już wyżej wskazano: ograniczenia te nigdy nie mogą doprowadzić do zamknięcia drogi sądowej, a ponadto w wypadku tej kategorii praw i wolności podlegać one powinny szczególnie restryktywnej wykładni.”

Jak natomiast wskazuje się w doktrynie:

Prawo do sprawiedliwego rozpoznania sprawy łączy się ściśle z zasadą sprawiedliwości proceduralnej z art. 2 Konstytucji. Konstytucja wymienia tylko niektóre elementy proceduralne konieczne do prawidłowej realizacji prawa do sądu: jawne rozpatrzenie sprawy, bez nieuzasadnionej zwłoki.³

4.2. Naruszenie zasady proporcjonalności (art. 31 ust.3 Konstytucji)

WSA stoi na stanowisku, iż nie miał możliwości zweryfikowania, czy osoby podpisane na dokumencie pełnomocnictwa miały umocowanie do jego udzielenia, gdyż Spółka nie przedłożyła w terminie KRS komplementariusza. NSA ten pogląd zaaprobował.

W tym punkcie, wskazać należy, iż Spółka wypełniła należący do niej obowiązek tj. przekazała potwierdzenie uiszczenia wpisu sądowego w wysokości zł, pełnomocnictwo uprawniające pełnomocnika do reprezentacji Spółki wraz z potwierdzeniem uiszczenia od niego opłaty skarbowej oraz KRS spółki komandytowej nr wraz z KRS W wyniku oczywistej omyłki, Spółka przedłożyła KRS zamiast **Podkreślenia wymaga fakt, iż w obydwu odpisach jest zarówno ta sama siedziba, jak i w organie uprawnionym do reprezentacji zasiadają zarówno K P oraz A C , natomiast w zakresie nazwy jedyną różnicą jest użycie cudzołostwu w nazwie tj:**

KRS - B SPÓŁKA Z OGRANICZONĄ ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ

³ Tuleja Piotr (red.), Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz, wyd. II

KRS

BR

SPÓŁKA Z OGRANICZONĄ ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ

Spółka stoi na stanowisku, iż w momencie pojawienia się po stronie sądu wątpliwości co do umocowania, miał on wszelkie niezbędne dokumenty, które umożliwiły rozwianie ww. Sąd posiadając w przekazanych aktach odpisy KRS Spółki oraz komplementariusza i tak wezwał Spółkę do ponownego przedłożenia tych samych dokumentów.

Podkreślić należy, iż do akt postępowania administracyjnego Spółka złożyła dwa odpisy KRS – spółki komandytowej i spółki z o.o. – komplementariusza, na których widnieje data lutego 2020 r. z ostatnią zmianą na dzień maja 2019 r., natomiast w dniu udzielania pełnomocnictwa tj. na dzień marca 2021 r. w KRS Spółki z o.o., widoczna była zmiana z dnia czerwca 2020 r., jednakże w zarządzie nadal zasiadali Ci sami członkowie, którzy udzielili pełnomocnikowi umocowania do reprezentowania Spółki przed sądami administracyjnymi.

Dodatkowo, Spółka pragnie wskazać, iż w momencie wezwania Spółki do przedłożenia pełnomocnictwa, Sąd był już w posiadaniu odpisów KRS Spółki, zatem w oparciu o powyższe, należałoby wówczas wezwać Spółkę do przedłożenia stosownego pełnomocnictwa, a w przypadku powzięcia wątpliwości, czy skarga została złożona przed podmiot do tego upoważniony, Sąd powinien sprawdzić powyższe w Centralnej Informacji Krajowego Rejestru Sądowego. Sąd w żadnym przypadku nie wskazał, dlaczego powziął wątpliwość co do posiadanych dokumentów i dlaczego Spółka została zobligowana do przedłożenia kolejnych odpisów KRS.

Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w orzeczeniu z dnia 19 lipca 2016 r. sygn. II GZ 182/16:

„Z akt sprawy wynika, że spółka została wezwana do złożenia oryginału lub poświadczonej za zgodność z oryginałem przez notariusza kopii odpisu z KRS celem wykazania osób oraz sposobu reprezentacji spółki. NSA stwierdza jednak, że powyższe wezwanie było niecelowe i nieproporcjonalne. Umknęło bowiem uwadze Sądu I instancji, że w aktach administracyjnych sprawy znajduje się odpis z KRS spółki, czyli na kilka miesięcy przed złożeniem skargi, z którego wynika, że J. K. jest wspólnikiem spółki upoważnionym do jej reprezentowania. Tezę o aktualności tego wpisu potwierdza również fakt, że J. K. jest wymieniony w firmie spółki jawnej. Jak wynika z art. 24 § 1 ustawy z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1030 ze zm.; dalej k.s.h.) firma spółki jawnej musi zawierać imiona i nazwiska jej wspólników. Zgodnie zaś z art. 29 § 1 3 tej ustawy każdy wspólnik spółki jawnej ma prawo reprezentować spółkę we wszystkich czynnościach sądowych i pozasądowych. Prawa tego nie można ograniczyć ze skutkiem wobec osób trzecich.

Skoro więc upoważnienie J. K. do reprezentowania spółki wynika zarówno ze znajdującego się w aktach sprawy nadal aktualnego odpisu z KRS oraz z brzmienia art. 29 § 1 i 3 k.s.h., to Sąd I instancji w razie podjęcia wątpliwości, czy skarga została złożona przez podmiot do tego upoważniony powinien był sprawdzić to w Centralnej Informacji Krajowego Rejestru Sądowego, prowadzonej na podstawie art. 4 ustawy o KRS, nie wzywać do złożenia odpisu lub wydruku z KRS. Brak ten nie miał wpływu na bieg sprawy, ponieważ upoważnienie J. K. wynika z dokumentów w aktach administracyjnych sprawy oraz z mocy samego prawa.”

Podkreślić, należy iż w niniejszej sprawie w aktach znajdowały się dokumenty, z których można było wyprowadzić uprawnienie osoby udzielającej pełnomocnictwa do podejmowania tego rodzaju działań. Na marginesie należy dodać, iż podobnie jak na etapie postępowania sądowego, ci sami członkowie zarządu udzielali umocowania w toku postępowania podatkowego. **Z powyższego zatem, nie można wywieść dla Spółki negatywnego skutku procesowego, gdyż w żadnym momencie postępowania nie doszło do umocowania pełnomocnika przez osobę nieuprawnioną.**

Polskie orzecznictwo, niejednokrotnie wskazywało na sytuację, iż nawet nieudzielenie odpowiedzi na wezwanie sądu (co równa się z niezachowaniem terminu), nie uzasadniało odrzucenia skargi po przeanalizowaniu stanu faktycznego sprawy. W niniejszej sprawie WSA wezwał Spółkę do przedłożenia dokumentów Spółka odpowiedziała na nie w terminie, z dobrą wiarą, iż robi to z należytą starannością. Natomiast na przykładzie Postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego z 18 września 2019 r. sygn. I OZ 771/19, należy przytoczyć sytuację, w której to pełnomocnik podmiotu, nie przedkłada w terminie do udzielenia odpowiedzi na wezwanie wymaganego przez sąd pełnomocnictwa, z uwagi, na poinformowanie sądu o załączeniu umocowania do reprezentowania przed sądami administracyjnymi do akt innego postępowania. W związku z taką sytuacją NSA stwierdził:

„W doktrynie jednoznacznie przyjmuje się, że pełnomocnictwo procesowe do reprezentowania mandanta, złożone do akt w jednej ze spraw rozpoznawanych przed danym sądem, jest skuteczne do prowadzenia także innych spraw tego mandanta przed tym sądem (J. Sobkowski, Pełnomocnictwo procesowe, jego istota, powstanie i wygaśnięcie, Wyd. Nauk. UAM 1967 s. 104). Mimo niejedności orzecznictwa, pogląd ten jest aprobowany zarówno przez część orzecznictwa, jak i doktryny (postanowienie NSA z 25.4.2006 r. I OSK 450/06, akceptowane przez J. P. Tarno, Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz, LexisNexis 2012, s. 149-150, uw. 9; postanowienie NSA z: 24.8.2010 r. I GSK 607/10; 12.6.2014 r. I OSK 1190/14; 24.6.2014 r. II OSK 1636/14; 5.10.2018 r. I OZ 903/18, cbosa).

Zgodnie z zasadami metodyki sędziowskiej, Sąd I instancji dysponując -potwierdzonym za zgodność z oryginałem - odpisem pełnomocnictwa, znajdującym się w aktach administracyjnych załączonych do akt sądowych (k. 6 akt SKO [...]), winien wskazać dlaczego uważa ów odpis za niewystarczający w sprawie, tak by pełnomocnik wiedział, że Sąd zapoznał się z tym odpisem dokumentu, jednak mimo to uważa ów odpis pełnomocnictwa za niewystarczający oraz z jakich powodów. Takie

działanie należyście chroni prawo stron do sądu (art. 45 ust. 1 w zw. z art. 8 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. - Dz. U. nr 78, poz. 483; sprost. z 2001 r. nr 28, poz. 319; zm. z 2006 r. nr 200, poz. 1471, z 2009 r. nr 114, poz. 946; postanowienie NSA z 1.12.2017 r. I OZ 1611/17, cbosa)."

Przekładając powyższe na niniejszą sprawę, za daleko niesprawiedliwe należy uznać, odrzucenie skargi Spółki w momencie, kiedy w jej ocenie z dobrą wiarą odpowiedziała ona na wezwanie WSA, a tylko w wyniku oczywistej omyłki tj. przedłożenia KRS z cudzysłowem zamiast bez, zamknięto jej drogę do dochodzenia roszczeń. Kolejno, Spółka stoi na stanowisku, iż w momencie nierozwiania wątpliwości sądu, mógł on ją wezwać o uzupełnienie przedstawionego umocowania. Niejednokrotnie zdarzało się, iż sądy w przypadku pojawienia się wątpliwości, czy po prostu błędów podmiotów wynikających ze zwykłej omyłki, czy błędnego zrozumienia wezwania, wzywał je jeszcze raz do złożenia stosownych dokumentów. W oparciu o postanowienie NSA z dnia 25 sierpnia 2017 r. sygn. II GZ 612/17:

„W wykonaniu zarządzenia Przewodniczącego Wydziału VI WSA w Warszawie, wezwaniem z 6 lutego 2017 r. skarżąca spółka została zobowiązana do złożenia pełnego odpisu KRS skarżącej (ewentualnie pobranego w oparciu o art. 4 ust. 4aa ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym wydruku komputerowego), z którego wynika sposób oraz osoby umocowane do działania w jej imieniu w dniu wniesienia skargi.

Na wezwanie to spółka dołączyła kserokopię wydruku z dnia 13 lutego 2017 r. ze strony <http://ems.ms.gov.pl/krs/danepodmiotu> przedstawiającą ogólne dane o podmiocie takie jak: skład zarządu spółki czy sposób reprezentacji spółki).

Ponieważ przedstawiony wydruk nie spełniał wymagań określonych w art. 4 ust. 4aa ustawy o KRS, co zostało wyraźnie wskazane w zarządzeniu Sędziego Sprawozdawcy z dnia 27 marca 2017 r. w wykonaniu tego zarządzenia wezwano po raz drugi spółkę do złożenia dokumentu określającego umocowanie do reprezentowania strony skarżącej na dzień wniesienia skargi tj. 18 stycznia 2017 roku wydany przez Centralną Informację Krajowego Rejestru Sądowego oryginału pełnego odpisu z KRS. Jednocześnie pouczone skarżącą, że zgodnie z art. 4 ust. 4aa ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym, także pobrane samodzielnie wydruki komputerowe aktualnych informacji o podmiotach wpisanych do Rejestru mają moc zrównaną z mocą dokumentów wydawanych przez Centralną Informację, o których mowa w ust. 3, jeżeli posiadają cechy umożliwiające ich weryfikację z danymi zawartymi w Rejestrze.

Skarżąca Spółka po raz kolejny przesłała (tym razem kolorowy) wydruk ze strony <http://ems.ms.gov.pl/krs/danepodmiotu> przedstawiający ogólne dane o podmiocie (w tym zarząd spółki, sposób reprezentacji spółki oraz członkowie reprezentacji).

[...]

Przed wszystkim należy wyjaśnić, że skarżąca spółka miała dwukrotną szansę uzupełnienia braku formalnego skargi poprzez nadesłanie pełnego odpisu KRS spółki albo wydruku komputerowego zawierającego aktualne informacje o podmiocie, który stosownie do art. 4 ust. 4aa ustawy o KRS ma moc zrównaną z mocą dokumentów wydawanych przez Centralną Informację KRS. Należy

podkreślić, że już treść wezwania z dnia 6 lutego 2017 r. bardzo szczegółowo określało jakie dokumenty należy przesłać w celu uzupełnienia braków formalnych skargi

Kolejno, jako przykład można podać:

- postanowienie NSA sygn. III OZ 18/21 z dnia 20 stycznia 2021 r. sąd dwukrotnie wzywał podmiot do nadesłania właściwych plików elektronicznych;
- postanowienie NSA sygn. II SA/OI 9/21 z dnia 29 marca 2021 r. – dwukrotne wezwanie do złożenia podpisanego sprzeciwu;
- postanowienie NSA sygn. II SA/Gd 759/20 z dnia 15 grudnia 2020 r. – dwukrotne wezwanie do złożenia podpisu elektronicznego;
- postanowienie NSA sygn. II OZ 271/12 z dnia 18 kwietnia 2012 r. – dwukrotne wezwanie do uzupełnienia braków formalnych zażalenia;

Zatem, ww. zostały ponownie wezwane albo z uwagi na błędne zrozumienie sądu, bądź z uwagi na nieudzielenie odpowiedzi na wezwanie.

Spółka pragnie wskazać, iż niniejsze postępowanie nie jest jedynym w zakresie stwierdzenia nadpłaty w podatku akcyzowym od piwa. Jednocześnie z postępowaniem za okres rozliczeniowy od stycznia 2012 r. do grudnia 2012 r., Spółka złożyła skargi na decyzje Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w F za następujące okresy:

- Od grudnia 2009 r. do grudnia 2010 r. w kwocie zł;
- Od stycznia 2013 r. do maja 2018 r. w kwocie zł;
- Od stycznia 2011 r. do grudnia 2011 r., w kwocie zł;

co łącznie daje kwotę zł.

Dodatkowo, na marginesie należy wskazać, iż aktualna linia orzecnicza w zakresie zwrotu nadpłaty podatku akcyzowego od piwa jest pozytywna dla podmiotów starających się o jego zwrot. Świadczyć mogą o tym wyroki m.in.:

- Wyrok NSA z dnia 20 stycznia 2021 r. sygn. I GSK 1543/20;
- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 22 lipca 2020 r. sygn. V SA/Wa 2361/19;
- Wyrok NSA z dnia 24 stycznia 2020 r. sygn. I GSK 499/17.

W świetle przedstawionego stanu faktycznego, w ocenie Spółki tak negatywny dla niej skutek procesowy, jakim jest odrzucenie skargi i brak możliwości dochodzenia swoich praw jest niewspółmierny do błędu do którego doszło w tej sprawie. Podkreślić jeszcze raz należy, iż Spółka w dobrej wierze odpowiedziała na wezwanie WSA, a jedynie w wyniku błędu tj. oczywistej omyłki złożyła błędny odpis KRS. W opinii Spółki przy formalnej ocenie kompletności pisma, WSA powinien wziąć pod uwagę nie tylko skutki procesowe, jakie mogą wyniknąć w razie stwierdzenia w toku sprawy, że pismo podpisane zostało przez osobę nieumocowaną do reprezentowania strony, ale także dotkliwość konsekwencji odrzucenia ww. skargi. Bezspornym jest fakt, iż

umocowanie pełnomocnika było prawidłowe. Zarówno na etapie postępowania podatkowego, jak i postępowania sądowego, ci sami członkowie zarządu udzielili pełnomocnikowi umocowania, zatem, w żaden sposób nie było by możliwości stwierdzenia, iż pismo zostało podpisane przez osobę nieumocowaną.

Odrzucenie skargi z powodu tak nieistotnego błędu powiązanego z brakiem przeanalizowania wagi swego rodzaju kary dla Spółki tj. braku dalszej możliwości dochodzenia swoich praw, jest naruszeniem podstawowej wartości konstytucyjnej jaką jest prawo do sądu. W rzeczywistości, zbyt rygorystyczne podejście WSA zamknęło możliwość odzyskania w ocenie Spółki nienależnie nadpłaconego podatku akcyzowego. Jak wskazał NSA w postanowieniu z dnia 19 czerwca 2020 r. sygn. II OZ 343/20:

„Sąd pierwszej instancji wypełniając obowiązki nałożone na niego ustawą nowelizującą z 2019 przeoczył, że PESEL skarżącego znajduje się w aktach administracyjnych sprawy. Jest on wskazany we wniosku skarżącego o przyznanie świadczenia pieniężnego z 11 lipca 2019 r. (k. 4 akt adm.). W świetle powyższego sąd wojewódzki dysponował numerem PESEL skarżącego, przez co podstawowy cel, a zarazem i wymóg, ustawy nowelizacyjnej z 2019 w omawianym zakresie został spełniony (por. postanowienie NSA z 4 grudnia 2019 r., I OZ 1204/19, LEX nr 2751779). Nieuzupełnienie wskazanych warunków formalnych skargi nie uniemożliwiało zatem nadania prawidłowego biegu tej skardze. Powyższe stanowisko nawiązuje do zasady szybkości postępowania sądowego w powiązaniu z zasadą ekonomii procesowej. Nie można tracić z pola widzenia konstytucyjnego prawa do sądu (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP), które w powiązaniu z nakazem wykładni prokonstytucyjnej - prowadzi do odrzucenia wyników wykładni zbyt rygorystycznej, zamykającej stronie drogę do rozpoznania jej sprawy przez sąd przez nadmierny formalizm (por. wyrok NSA z 10 stycznia 2013 r. II OSK 1656/11, LEX 1323655). Koresponduje z tym także dorobek orzeczniczy Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, w świetle którego sądy muszą, stosując przepisy proceduralne, unikać zarówno nadmiaru formalizmu, który mógłby podważyć rzetelność postępowania, jak i nadmiernej elastyczności, która prowadziłaby do zniesienia wymogów proceduralnych ustanowionych przez prawo (zob. wyrok ETPC z 11 października 2018 r. w sprawie Parol przeciwko Polsce, pkt 38 i przytoczone tam orzecznictwo).”

Kolejno, zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2018 r. sygn. V CZ 25/18:

„Ten zabieg interpretacyjny dotyczący ustalenia zakresu zaskarżenia ma swoją podstawę w treści art. 130 § 1 zdanie drugie k.p.c., który pozwala potraktować w rozpoznawanej sprawie, brak sformułowania zakresu zaskarżenia, jako oczywistą niedokładność. Odrzucenie przez Sąd Apelacyjny skargi kasacyjnej powoda z uwagi na formalny błąd pełnomocnika, mający charakter oczywistej niedokładności, jest nadmiernym formalizmem oraz zbyt dotkliwą i nieproporcjonalną do wagi błędu sankcją, zwłaszcza, że ogólną miarę staranności, której dochowanie nie powoduje ujemnych konsekwencji dla strony, określa art. 130 § 1 zdanie drugie k.p.c. (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2007 r., II UZ 15/07, OSNP 2008, nr 17-18, poz. 272 i z dnia 14 stycznia

2015 r., I CZ 116/14, nie publ. oraz wyroki Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 marca 2002 r., P 9/01, OTK - A 2002, nr 2, poz. 14 i z dnia 20 maja 2008 r., P 18/07, OTK - A 2008, nr 4, poz. 61).”

W nawiązaniu do powyższego, stwierdzić trzeba, iż błąd popełniony w niniejszej sprawie, należy również do błędów kategorii oczywistej niedokładności, w szczególności po przeanalizowaniu, iż w aktach sprawy znajdowały się prawidłowe dokumenty, które umożliwiały zweryfikowanie umocowania, a WSA w momencie pojawienia się jakichkolwiek wątpliwości mógł ponownie wezwać Spółkę do przedłożenia dodatkowych dokumentów.

Jak już wskazano, w ocenie Spółki przedłożenie KRS nr [] było zwykłą omyłką tj. niedokładnością formalną. Należy zwrócić uwagę, iż proste omyłki procesowe zdarzają się również po stronie wymiaru sprawiedliwości. W niniejszej sprawie, jak i w analogicznych do tej (jedynie za inne okresy rozliczeniowe), Sąd w wezwaniach niejednokrotnie wskazał błędną nazwę Spółki tj. w cudzysłowie, analogicznie jak widoczne jest w KRS nr [] Spółka mimo, zauważenia powyższych, z ostrożności procesowej udzieliła odpowiedzi na wezwanie, a także uściłła wymagane wpisy sądowe.

Zwrócić uwagę należy, iż z punktu widzenia zapewnienia poczucia sprawiedliwości dla podmiotów w obrocie prawnym, niezrozumiałe jest, iż organy sądowe mają prawo do oczywistych, formalnych omyłek, jednakże w momencie nieistotnego błędu Spółki, który nie zatamował nadania prawidłowego biegu skardze, odczuwa ona najbardziej dotkliwy w niniejszej sprawie skutek, tj. zamknięcie jakiegokolwiek możliwości dochodzenia jej praw na drodze sądowej szczególnie, w momencie, gdy polskie orzecznictwo wydaje pozytywne wyroki dla podmiotów działających w branży alkoholowej. Istotnym jest, aby wskazać na postanowienie NSA z dnia 6 stycznia 2010 r. sygn. II GZ 299/09, który poruszył tematykę sprawiedliwości:

„Jak zauważył Naczelny Sąd Administracyjny w cytowanej uchwale z dnia 3 listopada 2009 r., równie istotny jest aspekt aksjologiczny rozpatrywanego zagadnienia. Skarżący straci uiszczony wpis, jeśli sąd umorzy postępowanie jako bezprzedmiotowe (postanowienie NSA z dnia 8 października 2008 r., sygn. akt I OZ 774/08, CBOSA). Trafnie zauważono w literaturze, że wtedy poczucie sprawiedliwości daleko odbiegnie od pożądanego wzorca, a nie buduje się ono powszechnie w umyśle przedstawicieli doktryny i judykatury, lecz wykuwa codziennością procesową jednostek (P. Brzozowski, glosa do uchwały NSA z dnia 7 kwietnia 2008 r., sygn. akt II FPS 1/08, Lex/el. 2008). Należy zatem unikać takiego odczytywania przepisów, które prowadziłyby do kolizji prawa z powszechnie akceptowanymi wartościami, w tym sprawiedliwością. Jest to kolejny powód do wyeliminowania sądowej praktyki stwierdzania bezprzedmiotowości postępowania”

Zwracając uwagę na aspekt aksjologiczny odrzucenia skargi, nie można pominąć faktu, iż Spółka znacznie odczuje brak możliwości dochodzenia zwrotu w jej opinii nienależnie nadpłaconego podatku do Budżetu Państwa. Niniejsza sytuacja, zdecydowanie odbiega od pożądanego wzorca poczucia sprawiedliwości, w momencie, kiedy w wyniku zwykłej omyłki skarga Spółki zostaje odrzucona, a w obrocie prawnym dopuszcza się natomiast zwykłe omyłki wymiaru sprawiedliwości. Ponadto, podkreślić należy, iż

rozpatrywanej sprawie nadano bieg, doręczono stronie odpis skargi, a także doręczono Spółce odpowiedź na złożoną przez nią skargę. W tej sytuacji, zamknięcie Spółce drogi sądowej jest sprzeczne z prokonstytucyjną wykładnią przepisów procesowych.

5. Rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie jako przejaw niekonstytucyjnej praktyki

Jak już wskazano na początku, powszechnie przyjętą praktyką sądów administracyjnych jest uznawanie, że brak dołączenia do składanej skargi odpisu z KRS stanowi błąd formalny uniemożliwiający nadanie skardze biegu.

Sądy oczekują przedłożenia tego dokumentu, a w przypadku jego braku wzywają pisemnie do jego przedłożenia w formie pisemnej. Brak uzupełnienia skargi skutkuje jej odrzuceniem.

Tytułem przykładu należy wskazać postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach z dnia 5 listopada 2020 r., sygn. I SA/Ke 296/20:

Skuteczne wniesienie skargi do sądu administracyjnego wymaga spełnienia przez skarżącego warunków formalnych, które zostały dla skargi określone w przepisach prawa. Z treści art. 28 i art. 29 ustawy p.p.s.a., wynika obowiązek wykazania umocowania osób działających w imieniu osób prawnych oraz jednostek organizacyjnych mających zdolność sądową przy pierwszej czynności w sprawie.

W niniejszej sprawie skarżąca, pomimo wezwania, nie złożyła dokumentów określających umocowanie do jej reprezentowania.

oraz postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 27 marca 2019 r., sygn. III SA/Łd 147/19:

Brak dokumentu stwierdzającego umocowanie do reprezentacji strony, o którym mowa w art. 29 p.p.s.a., stanowi brak formalny, którego usunięcie w trybie art. 49 § 1 p.p.s.a. w odniesieniu do spółek polega na przedstawieniu aktualnego odpisu z Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego. Niewykonanie w terminie nałożonego przez sąd obowiązku przedstawienia powyższego dokumentu powoduje odrzucenie skargi na podstawie art. 58 § 1 pkt 3 p.p.s.a.

Podobnie orzekł NSA w postanowieniu z dnia 19 lipca 2016 r. sygn. II GZ 704/16

Obowiązek przedłożenia dokumentu stwierdzającego umocowanie do reprezentacji strony jest jak najbardziej zasadny i wynika z art. 29 PPSA.

Uwadze sądów administracyjnych uchodzi jednak fakt, iż w przypadku przedsiębiorców których dane ujawniono w KRS, umocowanie osób uprawnionych do reprezentacji wynika z powszechnie dostępnych rejestrów i powinno być uznane za fakt powszechnie znany.

Na marginesie wskazać należy, iż poglądy sądów można by jeszcze uzasadnić przed 15 marca 2018 r., kiedy ze strony Ministerstwa Sprawiedliwości (<https://ekrs.ms.gov.pl/>) można było pobrać tylko wydruk odpowiadający aktualnemu odpisowi z KRS.

Możliwość uzyskiwania odpisów pełnych (obok odpisów aktualnych), a więc ujawniających dane historyczne, pozwalających sprawdzić umocowanie na moment podpisania pełnomocnictwa, nawet po zmianie wpisu, wynika z nowelizacji ustawy o KRS dokonanej ustawą z dnia 26.01.2018 r. (Dz.U. z 2018 r. poz. 398), która weszła w życie w dniu 15.03.2018 r.

Na mocy art. 4 ust. 4aa ustawy o KRS wydruki te mają moc zrównaną z mocą dokumentów wydawanych przez Centralną Informację Krajowego Rejestru Sądowego i nie wymagają podpisu ani pieczęci.

Mimo powyższej zmiany przepisów, nie doszło do zmiany praktyki sądów administracyjnych.

Zatem w art. 29 jest mowa o takich dokumentach i informacjach, których nie sposób jest uzyskać z powszechnie dostępnych baz danych. Są bowiem podmioty, o których dane nie wynikają w powszechnie dostępnych rejestrach.

Powszechna wykładnia sądów administracyjnych, że brak przedłożenia dokumentu, o którym mowa w art. 29 PPSA stanowi brak formalny skargi uniemożliwiający nadanie jej biegu i jego nieuzupełnienie stanowi zgodnie z art. 58 § 1 pkt 3 podstawę do odrzucenia skargi – jest niekonstytucyjna.

W ocenie Skarżącej, nie jest zgodne z zasadą proporcjonalności i prawem do sądu odrzucanie skargi w sytuacji, w której sprawdzenie umocowania osób działających w imieniu podmiotu – a więc nadanie skardze prawidłowego biegu jest możliwe za pomocą powszechnie dostępnej bazy danych i zajmuje znacznie mniej czasu niż sporządzenie i wysłanie wezwania.

Na marginesie wskazać należy, iż Sąd Najwyższy uznał wpis w KRS za fakt powszechnie znany w rozumieniu KPC. W postanowieniu akt III CSK 254/13 wskazano:

Celem wydawania Monitora jest stworzenie materialnych podstaw wynikającego z art. 15 ust. 1 w zw. z art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1203 ze zm.) niewzruszalnego domniemania powszechnej znajomości wpisów w rejestrze, na niezajomość których nie może się powoływać nikt, co oznacza, że traktować je należy jako fakty powszechnie znane w rozumieniu art. 228 k.p.c

6. Stanowisko Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców

Spółka pragnie podkreślić, iż przed wydaniem przez NSA ostatecznego postanowienia w sprawie, zwróciła się do Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców z prośbą o interwencję w toczącej się sprawie.

Rzecznik zdecydował się przystąpić do sprawy i wyraził swoje stanowisko, popierające stanowisko Spółki, wskazując między innymi:

Na uwagę zasługuje okoliczność, że w przypadku czynności dokonywanych w szczególności przed organami administracji publicznej, organ nie może żądać złożenia zaświadczenia, ani złożenia oświadczenia, w celu potwierdzenia faktów lub stanu prawnego, jeżeli dane takie znane są organowi z urzędu. Organy posiadają bowiem dostęp do ewidencji, czy rejestrów.

(...)

Ponadto, Rzecznik MŚP w pełni utożsamia się z oceną przyjętą w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24.04.2018 r. (sygn. V CZ 25/18), iż „odrzućenie przez Sąd Apelacyjny skargi kasacyjnej powoda z uwagi na formalny błąd pełnomocnika, mający charakter oczywistej niedokładności, jest nadmiernym formalizmem oraz zbyt dotkliwą i nieproporcjonalną do wagi błędu sankcją (...)”

(...)

Biorąc pod uwagę powyższe, a także przepisy Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. nr 78, poz. 483), które gwarantują każdemu, prawo do rozpoznania jego sprawy przez niezawisły sąd, uznaje stanowisko przedsiębiorcy za zasadne. Zarówno art. 2 w zw. z art. 45 i art. 78 Konstytucji RP, stanowią iż zasadą ochrony zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa, jest zapewnienie zaskarżalności orzeczeń i decyzji wydanych w pierwszej instancji.

7. Informacja, czy od postanowienia został wniesiony nadzwyczajny środek zaskarżenia

Spółka pragnie poinformować, iż na moment składania niniejszej skargi nie wniosła na postanowienie nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Spółka rozważa jednak złożenie w trybie 285a § 3 PPSA, skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

8. Załączniki

W załączeniu do niniejszej skargi, Spółka przedkłada:

1. Pełnomocnictwo szczególne do sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej oraz reprezentowania skarżącego w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym [załącznik nr 1]
2. Potwierdzenie uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa [załącznik nr 2]
3. Odpisy aktualne z Krajowego Rejestru Sądowego Spółki oraz B sp. z o.o. [załącznik nr 3]
4. Odpis postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego wydanego na podstawie przepisu ustawy, na podstawie którego sąd orzekł ostatecznie o wolnościach lub prawach albo obowiązkach skarżącego określonych w Konstytucji i w stosunku do którego skarżący domaga się stwierdzenia niezgodności z Konstytucją [załącznik nr 4]
5. Odpis postanowienia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P sygn. [załącznik nr 5]
6. Koperta potwierdzająca termin doręczenia ostatecznego postanowienia NSA [załącznik nr 6]
7. Wydruk ze strony poczty polskiej potwierdzający termin doręczenia postanowienia [załącznik nr 7]
8. Kopia pisma Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców o przystąpieniu do postępowania przed Naczelnym Sądem Administracyjnym [załącznik nr 8]
9. Cztery odpisy skargi wraz z kompletem załączników [załączniki 9- 12]

Mając na uwadze powyższe, wnoszę jak na wstępie.

W imieniu B sp. z o.o. sp.k

Krzysztof Rutkowski
Radca prawny nr wpisu WA 9815

Ada Marciniak-Becela

Ada Marciniak-Becela
Radca prawny nr wpisu WA-13852

*Załączniki:
Zgodnie z treścią pisma*